

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1619/2025
28.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Владимир Радовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5311/23 од 06.12.2024. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5311/23 од 06.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5311/23 од 06.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2341/20 од 05.09.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду разлике између плате коју би тужилац остварио код тужене у периоду од јануара 2014. године до октобра 2021. године и исплаћене посебне пензије исплати укупно 2.234.305,84 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости до исплате, ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде материјалне штете у виду разлике између плате коју би тужилац остварио код тужене у периоду од јануара 2014. године до октобра 2021. године и исплаћене посебне пензије исплати укупно 180.244,53 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости до исплате, ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка од 353.879,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5311/23 од 06.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде штете на име разлике у висини између исплаћене посебне пензије тужиоцу и плате коју би тужилац остваривао. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом због чега, код утврђења да тужена није доказала да је надлежни орган тужене поново одлучио о радном статусу тужиоца након што је решењем другостепеног органа тужене од 09.06.2022. године поништено решење о престанку радног односа тужиоца од 16.03.2022. године. Имајући у виду наведено не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке овог суда, као и одлуке нижестепених судова на које се ревизијом указује и којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 24.09.2020. године, а поднеском од 27.05.2022. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност предмета спора побијаног дела је 2.234.305,84 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић